

Заедно

брой 82 - август 2011

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

Съществува ли Сатаната?

Да не вярваш в Бога не означава да не вярваш в нищо, а точно обратното да вярваш във всичко. Тази мисъл на Гилбърт Кийт Честъртън (британски писател, поет и християнски мислител) показва много добре състоянието на голяма част от хората днес. Изоставили християнската вяра и разочаровани от претенциите на Просвещението, те се оказват безпомощни пред реалността. Те не могат да се освободят от безпокойството и самота в света и времето. За да я овладеят се обръщат към магията, от която получават защита чрез окултните сили и понякога не отхвърлят съюз със силите на злото. Разпространяват магически практики и дори има вярващи християни, които участват в сатанински групи, привърженици на един култ открито противоречащ на католическата религия.

За да подчертаем позицията на Църквата и учението по отношение на проблема със сатанинските култове, като подчертаем опасността и несъвместимостта със същността на вярата и християнския морал, темата ще бъде разработена в следните точки: 1. Новостта на християнското богослужение; 2. Реалността на Сатаната и неговите измами срещу хората; 3. Мнението на Църквата за сатанинските ритуали; 4. Възможни последици от участието в сатанински ритуали.

1. Новостта на християнското богослужение

Християнското богослужение, дело на Христос Свещеник, с Когото е свързан човека, има един много специален характер, който го различава коренно от всички други форми на култ. То никога не може да бъде сведено до обикновен ритуал или благочестива практика. Обожаването на Бога, и върха му в служението на тайнствата, е изпълнено само чрез предлагане на собствения си живот като жертва на Отца. Къде е оригиналността на християнското богослужение? В събитието Исус Христос: “Тогова Исуса Бог възкреси, на което всички ние сме свидетели. И така, Той, след като биде възнесен с Божията десница и прие от Отца обещанието на Светаго Духа, изля това, що вие сега виждате и чувате. И тъй, нека наздраво знае целият дом Израилев, че Тогова Исуса, Когото вие разпнахте, Бог направи Господ и Христос.” (Деяния 2,32.33.36). Още в началото на вековете Отец реши да позволи участието в божествения си живот на хората, чрез Исус Христос и чрез делото на Светия Дух. В изпълнение на този план за спасение даде същността на нещата, видими и невидими, и между всички тях на човека, създаден по Неговия образ и подобие, и призван за свръхестествен живот. С греха на Адам не се промени този “първоначален ред”, а се разкри неговия изкупителен характер. Вечният Божи Син се въплъти и в Пасхалната тайна, (смърт, възкресение, възнесение и дар на Светия Дух), изпълни делото на „оправданието”. То достига хората от всички времена чрез Църквата, в седемте тайнства. „Оправданието”, според познатата терминология на Новия Завет, ражда чеда в Сина: “понеже всички, водени от Духа Божий, са синове Божии; защото вие не приехте духа на робство, та пак да бъдете в страх, а приехте Духа на осиновение, чрез Когото викаме: Авва, Отче! Самият Дух свидетелствува на нашия дух, че ние сме чеда Божии.” (Римляни 8,14-16). Тайнството кръщение, вътрешно ориентирано към Евхаристията, действа във вярващия като свръхестествено регенериране, и го води в новия живот в

Христа, като го прави способен за велики дела. Силата и красотата на делото на Христос се проявява видимо в новия живот на кръстения, който се характеризира от трите богословски добродетели: вяра, надежда и любов.

2. Реалността на Сатана и неговите измами срещу хората

В тази рамка ние можем да говорим сериозно и без преувеличаваме, за сатанинските ритуали, отровно дърво което расте над замърсените земи на магията. Църквата винаги е отхвърляла прекомерното задълбочаване по въпроса, енергично цензурирайки всичките форми на суеверие, както и представите за Сатаната и демоните, така и различните ритуали и начини на зловредно присъединяване към тези култове. От друга страна, мъдро, тя предупреждава за единствено възможния рационалистичен подход към тези явления, които винаги се обясняват с психически дисбаланси. Позицията на Църквата през вековете винаги е здраво стъпила на вярата. Тъй както св. Йоан Златоуст ни напомня, че “сигурно не ви е приятно да ви занимавам с дявола, но учението за него ще бъде много полезно за вас”.

Преди тридесет години не беше рядко да се намерят богословски дискурси, които отричат съществуването на дявола и неговото реално дело на измама срещу хората. До такава степен, че папа Павел VI смята, че трябва да се възроди вярата на Църквата в това отношение. По време на Генералната аудиенция на 15 ноември 1972г. казва: “Злото не е само дефицит, но ефективност, същество живо, духовно, извратено и развращаващо. Ужасна реалност. Тайнствена и страшна. Излиза от рамките на библейското учение и на Църквата, онзи, който се отказва да го признае, че съществува; или онзи, който го мисли за принцип сам по себе си, а не като всяка твар, и той имащ произход от Бога; или онзи, който го обяснява като псевдо-реалност, концептуално и фантастично олицетворение на неизвестните причини на нашите нещастия”. Тези думи потвърждават постоянното учение на Доктрината на Църквата, особено тази на Четвъртия Латерански събор (1215г), чието

съдържание се анализира от документа “Различните форми на суеверието”, издаден от Конгрегацията за Доктрината на Вярата (26 юни 1975г). Изявлението на Четвъртия Латерански Събор казва: "Дяволът, в действителност, и други демони наистина са били създадени от Бога, естествено добри, но самите са се превърнали в зло. Човекът, след това, е съгрешил по предложение на дявола". Йоан Павел II, в цикъла на катехизис върху темата на сътворението (9 и 30 юли и 13 август 1986г), потвърждава същата доктрина и Катехизиса на Католическата Църква изразява ясно: “Зад избора на непослушание на нашите родители има един прелъстителен глас, който се противопоставя на Бога, поради завист ги прави да паднат в гибел. Писанието и Преданието на Църквата виждат в това същество един паднал ангел, наричан Сатана или дявол. Църквата учи, че първоначално този ангел, създаден от Бога, е бил добър. Дяволът и останалите демони без съмнение са били създадени от Бога добри по природа, но те сами са станали зли” (ККЦ, 391). Поради това е немислимо да се отрича реалното съществуване на същество създадено от Бога. Трябва да се отбележи обаче, че Катехизиса, следвайки цялата Традиция на Църквата, говори за дявола като подчинена личност в историята на Спасението, в сътворението и в първородния грях. Тази истина на вярата подкопава всяка възможност за дуализъм, който поставя Сатаната на същото ниво като Бога. Историята на спасението не е борба на равни сили, между Бог на милостта и бащата на лъжата. Тя цялата е определена от всемогъществото на Отца, който е изпратил Сина Си “за да разруши делата на дявола” (1Йоан 3,8). Има само един избор на съществуване и има само един единствен резултат на победа: цялото дело на Сатаната е белязано, от самото начало с отличителните черти на губещият. “Могъществото на Сатаната обаче не е безкрайно. Той не е нищо друго освен създание, чиято мощ се дължи на факта, че е чист дух, но винаги остава само създание: той не може да попречи на изграждането на Царството Божие. Макар че

Сатаната действа в света от омраза против Бога и Неговото царство в Исуса Христа и въпреки че неговото злодеяние причинява тежки вреди - от духовен характер и дори непряко от физически характер - за всеки човек и за обществото като цяло тази дейност е позволена от божественото Провидение, което със сила и благодост ръководи историята на човечеството и света. Божественото позволение на дяволската активност е голяма тайна, но „ние знаем, че на ония, които любят Бога и са призвани по Негова воля, всичко съдейства към добро” (Рим 8, 28).”(ККЦ, 395). Въпреки че Сатаната е победния, никога не престава да злепоставя Божите чедра, защото победата на Христос безспорно чака да се проявява в Неговото Второ Пришествие. Онзи, който се нарича убиец от самото начало (вж. Йоан 8,44) постоянно заплашва верните да ги раздели от техния Изкупител. “Би било фатална грешка да се държиш като че ли, историята вече е решена, изкуплението вече постига всичките си ефекти, без да е необходимо да се включиш в борбата, за която говори Новия Завет и учителите на духовния живот” (от “Различните форми на суеверието”). Християнският живот има вътрешно измерение на борбата, от което никой не може да бъде пощаден. Св. Августин говори за двата града, противопоставени един на друг, а Св. Игнатий Лойола, велик духовен учител, ни е оставил в известната си книга, съзерцанието на две знамена, които ярко изразяват борбата на християнина. Ето точките му:

“Първа точка. Представям си, в голямото поле на Вавилон, главатаря на противниците, който сяда на голям стол от огън и дим, ужасен и страшен външен вид.

Втора точка. Считаю, че той призовава безброй демони и след това ги разпръсква, някои в един град другите в друг, по целия свят, без да остави регион или място или състояние на живот, нито едно лице

Трета точка. Смятам речта, с която той се обръща към тях, призовавайки ги да хвърлят мрежи и вериги над човеците. Да започнат да ги привличат с алчността за богатството; така те ще

достигнат по-лесно търсенето на суетната чест на света, и най-накрая огромна гордост. Има три етапа: първият е богатството, втория суетната чест, третия гордост; от тези три стъпки, той води хората към всички други пороци.

Обратно ние трябва да представим Висшия и Истинския капитан, който е Христос, нашия Господ...

Съсредоточавайки се в третата точка, мисля за речта, която Христа, нашия Господ отправя към всичките си слуги и приятели, които изпраща на мисия, казвайки им, да се стремят да помогнат на всичките хора: на първо място да ги доведат до върховна духовна бедност и, ако Божественото Величие прецени да избере ще ги води към материалната бедност; а след това до желанието да получават унижение и презрение, защото от тях се ражда смирението. Поради това има три етапа: първият е бедността, противоположна на богатството, второто унижението и презрението противоположни на суетната чест на света, третия смирението противоположно на гордостта. Чрез тези три стъпки ще ги насочи към всички други добродетели.” (Свети Игнат от Лойола, Двете знамена).

Тогава дяволът се опира, според св. Игнатий, на алчността за богатството, и преследването на суетната чест, и най-накрая на гордост за да доведе човека до всички пороци, т.е. дяволът знае от опит, че след първородния грях ние сме привлечени по нереден начин от материалните неща, привлечени сме по нереден начин от удоволствието и по нереден начин избягваме болката; че сме привлечени по нереден начин да искаме чест от другите; знае, че сме по нереден начин привлечени да се поставим като абсолютния център и цел на живота си; тогава той работи точно върху тези пороци, за да паднем в грях. Тези са лостове, чрез които той действа при нас, за да ни кара да правим каквото той иска.

В действителност, спасението на човека не може да бъде автоматизирано, защото Бог уважава свободата му. Човекът, който използва свободата си, може да избере едно ограничено

добро, гледайки го като Върховното Добро. В рамките на ограничената и ранената натура на човека, възниква действието на дявола и неговите изкушения и съблазни.

3. Мнението на Църквата за сатанинските ритуали

Обикновено действието на Сатаната ни води към греха, който е резултат от виновната свобода. Учението на Втория Ватикански Събор осветява тази ситуация: “ако човек погледне вътре в сърцето си, ще открие, че има склонност към злото и е затънал в толкова злини, които естествено не могат да произлизат от неговия добър Творец. Като отказва да признае Бога за свое начало, човек често накърнява свързания с крайната му цел надлежен ред и в същото време нарушава цялостната си правилна насоченост било към себе си, било към другите хора и всяко творение. Така че човекът е раздвоен в себе си. Ето защо целият човешки живот, както индивидуалният, така и колективният, преминава в драматична борба между доброто и злото, между светлината и мрака.” (Gaudium et Spes - Радостите и надеждите, 13).

Свещеното Писание представя незаконния характер на поклонението пред Сатаната, както в Стария така и в Новия Завет. В центъра на осъждането от Библията на тези култовете към Сатаната е отхвърлянето на истинския Бог. Владичеството на Бога над народа е това което се обсъжда: “Аз, аз съм Господ, и няма Спасител освен мен” (Исаия 43,11). При установяване на Своя Завет с народа на Израил, Господ го предупреди: “Бой се от Господа, твоя Бог, и (само) Нему служи, (и към Него се прилепи) и в Негово име се кълни. Не отивайте след други богове, богове на ония народи, които ще бъдат около вас; защото Господ, Бог твой, Който е посред тебе, с Бог ревнител, за да се не разпали гневът на Господа, твоя Бог, против тебе, и да те не изтреби Той от лицето на земята. Не изкушавайте Господа, вашия Бог, както Го изкушавахте в Маса.” (Dt 6.13-16). Историята на Спасението поставя Израил в определена връзка с Господ: Той се разкрива като истинският

Бог, единственият, който може да освобождава и да спасява човека. Присъдата на Старият Завет остава непокътната в Новия Завет. В самото начало на мисията на Исус Христос е повторена: “Тогава Исус му казва: махни се от Мене, сатана! защото писано е: “Господу, Богу твоему, ще се поклониш и Нему одному ще служиш.” (Мт 4,10). Борбата на Исус срещу Сатана и греха, изцеленията и чудесата Му, смъртта и възкресението Му освобождават човека от демоничните сили, от злото и от смъртта. Апостолските писания потвърждават със сила осъждането на магьосничество: “Делата на плътта са известни; те са: прелюбодейство, блудство, нечистота, разпътство, идолослужение, магии, вражди, свади, ревнувания, гняв, разпри, разногласия, (съблазни,) ереси, завист, убийства, пиянство, срамни гощавки и други такива; отнапред ви казвам, както и по-преди ви казах, че, които вършат това, няма да наследят царството Божие.” (Гал 5,19-21).

Учението на Отците на Църквата, особено тези от ранните векове на християнството, когато магията и сатанинските ритуали са били широко разпространени, е единодушно в отрицанието. Ние тук можем да припомним думите на Тертулиан: “За астролози, магьосници, шарлатани от всякакъв вид, не трябва дори да говорим. И все пак, наскоро, един астролог, който твърди, че е християнин, е имал дързостта да възхвалява своя занаят!... Астрологията и магията са ужасяващи изобретения на демоните”; или думите на Св. Кирил в Йерусалим: “Някои са имали нахалството да презират Създателя на Рая, обожавайки змията и змея изображения от онзи, който от Рая направи така да бъде изгонен човека”. Не е имало период от историята на християнството, през който становището на Църквата за сатанинските култове е било различно. Сатанинските култове попадат в категорията на идолопоклонство, защото те приписват божествените сили и характери на някого, който не е Бог и дори е “враг на човечеството”. Поради това те са дела, които се различават

радикално от общението с Бога, защото те предполагат свободен избор на човека на Сатана вместо на единствения Господ. Намираме се пред един грях срещу първата заповед в закона на Бога (виж ККЦ, 2110 и сл.). Проповядването на изкупителната сила на Възкръсналия основното съдържание на апостолската блага вест, е заменено от “начини” и “ритуали”, чрез които се изисква да спечелим, за себе си или за другите, защитата от лукавия. Катехизисът на Католическата Църква говори за него по следния начин: “Всички форми на предсказание трябва да бъдат отхвърлени: прибягване до Сатана или демони; извикване на мъртъвци или други предполагаеми грешни практики да се разкрива бъдещето. Допитването до хороскопи, астрология, хиромантия, тълкуване на предсказания и съдби, ясновидство, прибягване до медиуми таят в себе си воля за господство върху времето, върху историята и накрая върху хората, едновременно желанието да се предразположат тъмните сили. Те са в противоречие с почитта и уважението, със страхопочитанието, които ние дължим само на Бога.” (ККЦ, 2116).

Не само вярата е нарушена от тези практики. Християнската надежда е коренно разклатена, защото този, който извършват такива действия, той поверява спасението си временно или вечно на демоничните сили, а не на Бога. Не можем да забравим, че тези, които се покланят на Сатаната действат срещу любовта защото се предоставят на разположение на унищожителя на Божието дело. В този случай не сме изправени пред проста слабост на човешката природа, а пред свободен и радикален избор против Бога, а това се смята за смъртен грях.

4. Възможни последици от участието в сатанински ритуали. Участието в секти и в сатанински култове прави човека все по-слаб пред Сатаната, колкото повече човек участва в подобни практики става все по-беззащитен. Отстоявайки с твърдото и непоколебимо убеждение на вярата, дяволът няма власт над вечното спасение.

От различно естество са извънредните действия на Сатана срещу човека които са разрешени от Бога поради причини, известни само на Него. Сред тях се включват: физически или външни (достатъчно е свидетелството на живота на много светци), предмети или животни; лични мании, който хвърли човека в състояние на отчаяние; демонични потисничества, съответстващи на нарушения и заболявания, които стигат до загуба на съзнание и кара човека да извършва действия или да произнесат думи на омраза към Бог, Исус и неговото Евангелие, към Богородица и светиите; и накрая, обладаването от демони, което е най-ужасното, като в този случай, дяволът влиза във владение на тялото на човека и го подчинява без жертвата да може да се противопоставя. Всички тези форми не могат да се смятат само за патологични явления, форми на психичен дисбаланс или истерия.

Не можем да забравим, че единственото оръжие срещу хитростите на Сатана е християнският живот: върнатата принадлежност към църковна общност, честното участие в тайнствата (особено Покаяние и Евхаристия), молитвата, любовта и радостното свидетелство пред другите. Това са основните инструменти, чрез които християнинът отваря напълно сърцето си на Възкръсналия Христос за да стане подобен на Него. Те са най-осезаемите дарове на Божията милост към Неговия народ и имат силата да изкупят покаяния се човек, независимост от греха му. Срещу действията на лукавия, които водят до отчаяние и отхвърляне на спасението. Отец никога не отказва прошка на тези, които го търсят с искрено сърце. Колкото повече християнската общност е верна на своята мисия за евангелизация, толкова по-малко християнинът трябва да се страхува от лукавия. Неговата свобода може да разчита изцяло на Онзи, Който е победил Сатана. За онзи, който открива Исус Христос не е необходимо да търси спасението другаде. Той е единственият истински Изкупител на човека и света.

ОТЕЦ ПИО

Границата на реалното

Папа Йоан Павел II пише следното в Catechesi Tradendae - с цел поощряването на апостолският характер на Църквата :

“Смисълът на катехизиса е да въведе в общение вяващите с Исус Христос. Само Той може да ни води към любовта на Отца чрез Светият Дух и може да ни въведе да участваме в живота на Светата Троица”.

Точно това е правил през целият си живот отец Пио. В неговите писма, медитации, дискусии, името на Исус е това към което той привежда всичко. Говори за Исус и обяснява Исус. Живее със страданията на Исус. Не го прави от вманиачаване, за да отрече радостта от живота типична черта на християнската вяра. Точно обратното, отец Пио чрез Разпятието е в перфектна синтония с истинската Вяра, защото само този е пътят на Спасението другите пътища са лъжливи. Чрез този “човек на страданията” Исус действа както в Евангелията. Той Му е толкова скъп, че всяка негова молитва на застъпничество за ближният, моментално се превръща в експлозия на благодат, дарен директно от Него.

Такъв е случаят с Джузепе Канапони, който през 1945г. претърпява катастрофа. Той е пътувал с мотор и бива блъснат и прегазен от камион. Три години лежал в пет болници. Имал много травми, но все пак лекарите го довели до известно стабилизиране. Най-големият проблем, с който никой лекар не е могъл да се справи е бил натрошеното му ляво коляно и левият му крак, който станал по-къс от десният с 2,5см. Става въпрос за анкилоза фиброза, не бил в състояние да прегъне коляното, бил е блокиран за винаги. Разказва самият Джузепе Канапони:

“Влачех се с патерици и често падах. Моето бъдеще беше инвалидната количка. Бях на 35 години и трудно можех да приема това! Деморализиран и зъл се отнасях към всички като ранено животно. Изливах моята злоба върху жена си. Тя беше много религиозна, искаше да ми помогне. Аз отричах, псувах, не исках съвети. Веднъж ми предложи да отидем в Сан Джованни Ротондо при отец Пио, аз отказах, но тя много настояваше и най-после успя да ме убеди. Беше през 1948г. Аз, съпругата ми и синът ми тръгнахме и след много прекеждия стигнахме Сан Джованни Ротондо и отидохме направо в църквата на капуцините - “Благодатната Дева Мария”. Помня, че имаше много монаси. Аз се строполих на един стол, изнемощял от дългият път. Оглеждах монасите и се питах , кой може да е отец Пио, никога не бях го виждал, дори и на снимка. Близо до мен имаше изповедалник и един капуцин изповядваше една жена. Монаха стоеше с приведена глава и ръцете скрити в ръкавите на расото. Когато вдигна дясната си ръка, за да даде опрощението, видях ,че носи полу-ръкавици и си казах “Ето, това е той”. В този момент отец Пио насочи поглед към мен и моето тяло започна да трепери като че ли през мен преминаваше електрически ток. След това отеча стана и си отиде. Същият ден, след обяд, придружен от съпругата и сина си отидохме в сакрестията, където отеча изповядваше мъжете. Когато дойде моят ред за изповед, едвам успях да се доближа до него, подпрян на патериците. Поисках да заговоря, но той не ми даде възможност и започна да говори заради мен. Тонът на гласът му беше благ, без нито нотка на дразнение, но в същият момент твърд и убедителен и ме накара да разбера, колко е абсурдно моето поведение. Бях пленен от него и не мислех за моят крак. Когато отец Пио вдигна ръка, за да ми даде опрощение, усетих отново същото треперене както сутринта. Без да знам как стана, аз превих коляното си, коленичих пред него и се прекръстих. След това станах сам, взех си патериците в ръка и се отдалечих. Вървах без да куцам, но не го забелязвах. Моята съпруга ме чакаше в църквата. Като ме видя възкликна - “Джузепе, но ти вървиш без патерици!”. Моят син добави -

“Когато беше при отец Пио ти дори коленичи”.

Дълбоко в мен чувствах неопишуема радост. По лицето ми течеха сълзи и се питах - “Какво стана с мен? Продължавах да си прегъвам коляното. Отидох сам до хотела, без никаква помощ изкачих и стълбите. Когато влязох в стаята, вземах една възглавница, сложих я на пода и започнах да коленича и да ставам, безброй пъти. Не можех още да повярвам на случилото се. Съблякох се, разглеждах си белезите от раните и шевовете от операциите. Всичко беше както преди. Обхвана ме нещо като лудост, започнах да крещя “Аз съм излекуван ! Оздравях!”.

През нощта не можах да заспя. Сутринта рано отидох при отец Пио, за да му благодаря. Когато ме видя той се усмихна и каза : “Не съм аз, този който извърши чудото. Аз само се молих за тебе. Този който те излекува е нашият Господ! Благодарни на него!”.

Тук трябва да се отбележи, че чудотворното изцеление е станало по време на изповед. Това тайнство на милосърдие е на разположение на всяка душа, да я лекува, да я възкръсне, да я освети, дарявайки ѝ благодат, мир, радост и спасение .

Джузепе Канопони продължава своя разказ :

“Когато се завърнах в къщи отидох на преглед в ортопедическата клиника в Сиена. Лекарите, които ме познаваха и знаеха всички мои проблеми, не можеха да повярват, първо че се движех съвсем спокойно и без патерици и второ, че рентеновите снимки показваха същите резултати, както преди. Според тях, не беше абсолютно възможно да се движа, както вече можех. Завеждащият клиниката професор дава следното заключение след като описва клиничният случай : ...В границите на днешните научни познания, не можем да обясним това моментално и трайно във времето излечение на пациента....

Случаят с Канопони нашумява не само в Италия, но и отвъд океана. Много религиозни асоциации го търсят, за да им разкаже за случилото се и за отец Пио. Поканен е да свидетелства своя случай в медицински конгреси в Европа и Америка. Той не знае как да постъпи, всичко това е толкова

ново за него и иска съвет от отец Пио. Пита го: “Отче, не знам дали мога да разкажа всичко както беше или не трябва?”. Отец Пио свежда очи и замълчава за кратко, после слага ръцете си на раменете на Джузепе и забива поглед в очите му:

:Трябва да го направиш! Аз не мога нищо да казвам, но на теб е разрешено. Трябва ти да свидетелстваш за Благодатта и Величието на нашия Господ“

След като слушали неговата невероятна история, хората искали да им говори за отец Пио и не се насищали на неговите разкази за чудесата извършени от стигматизирания монах. Когато Канопони се завръщал от своите пътешествия, отивал при отец Пио за да му разкаже за местата които е посетил и хората които е виждал и представял на отца техните проблеми и молби за посредничество. Той го изслушвал внимателно, а след това вършел каквото трябва за да помогне на някои от тях.

Джузепе Канопони почива през 1984г. До края на живота си не е имал повече нужда от патерици, но за медицинската наука неговото заболяване - анкилоза фиброза -не може да се смята за излекувано въпреки, че той е можел да върви ,да бяга, да се движи, както всеки друг нормален човек. За лекарите двете неща са несъвместими. Много желяел да се върне отново на работа, бил е железопътен работник, но не му било позволено, поради законите за охрана на труда, молбата му била отхвърлена. Освен за медицинската наука Канопони си остава инвалид и за италианският пенсионен фонд. След нужните прегледи диагнозата не била променена и продължил да получава пенсия до края на своя живот.

Между чудотворните изцеления извършени от отец Пио има такива, които са довели до дискусии видни лекари понеже излекуваните започвали нов живот запазвайки абсолютно характеристиката на своя недъг и всички физически особености които му принадлежат. По тази причина науката ги квалифицира като неизлекувани, въпреки, че са напълно възстановени.

Джемма ди Джорджи от гр.Рибера Сицилия родена през 1939г. От 62 години, благодарение на молитвите на отец Пио, вижда без да има зеници-недъг по рождение. “Ако се вгледате в очите

ми - казва Джемма - ще видите, че моят поглед се различава от другите. Така е защото нямам зеници” - казва тя. “За медицинската наука аз съм сляпа , но мога да ви уверя, че виждам, пиша и чета както всички други”. Когато се е родила, нейната майка веднага разбрала, че очите и са се различавали от тези на другите деца. Завеждат я на специалист, който определя, че е сляпа, понеже е родена без зеници. Родителите ѝ в това безнадеждно положение смятали, че има само един начин по който може да се възвърне зрението ѝ. Носят я пред олтара на Богородица с надежда да стане чудо и тя да прогледа. Това продължило години наред, родителите ѝ с голяма вяра са я придружавали на много места, с надеждата, че ще оздравее. Веднъж по съвет на тяхна близка, монахиня, баба ѝ решава да тръгне с нея и да я заведе в Сан Джованни Ротондо при отец Пио, да поискат от него да се моли, за да се излекува. Тръгват с влака и след няколко дневно пътуване стигат при отца. Изчакват своя ред за изповед и Джемма застава пред отец Пио. Тя е само на 10 години. За първи път се изповядва и забравя след изповедта да каже на отца, че го моли, той да я излекува със своята молитва. Помни само, че отца я докоснал със стигматизираната си длан и направил върху очите ѝ кръстен знак. После той я благословил и тя си тръгнала, без да го помоли да възвърне зрението ѝ. Разбира се, баба ѝ се скарала понеже не казала най-главното на отца. Помни че много плакала за този пропуск. Отец Пио сам разбрал за нейният проблем и когато баба ѝ отишла на изповед сам той е казал да бъдат спокойни понеже Джемма ще прогледа. В първите дни не се е случило нищо особено. Внучката и бабата си тръгват с влака за Сицилия. По време на пътуването се случва нещо невероятно. Железопътната линия преминава през един участък, който с километри върви успоредно на морето. Джемма слушала хората в купето да говорят за морето и пейзажа наоколо и започва да вижда светлина и сянки. После започва да фокусира и вижда морето, нещо което дори не си е представяла че съществува. Все още си спомня емоцията от този момент. Прогресивно зрението ѝ се подобрява и се нормализира. Започнала да ходи на училище, научила се да

чете и да пише както всички деца, и до днес води абсолютно нормален живот. Сега носи тъмни очила, понеже очите ѝ са много чувствителни към силната светлина. Липсата на зеници не регулира потока от светлина който навлиза в очите ѝ.

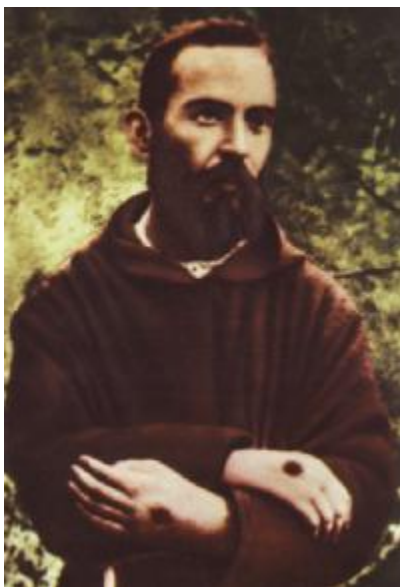
От 62 години Джемма е загадка за медицината. Тя продължава да живее в родният си град, но много често е някъде по света, да присъства на конгреси където специалисти офталмолози я канят да присъства.

Познати са и други случаи на хора с увреждане на зрението които са получили изцеление. Такъв е и случая на Грация, млада селянка от Сан Джованни Ротондо сляпа по рождение. Веднъж отец Пио я попитал:

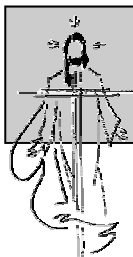
“Искаш ли да прогледаш?”. И Грация с ентузиазъм отговаря “Да!”. “Но ще трябва да се оперираш! Съгласна ли си?” - казва той. Грация се съгласява и той я изпраща в Бари с писмо до своя духовна дъщеря, съпруга на виден професор офталмолог. Тази жена се застъпва за Грация пред своя съпруг, който се съгласява да я прегледа, но отказва да я оперира. Според него случаят не подлежи на операция, понеже е безнадежен. Съпругата му го моли да опита.

Тя е убедена, че отец Пио не е изпратил напразно Грация при него. След дълги увещания, професора оперирал едното око с успех. След това направил операция и на другото и Грация придобила зрението което никога не е имала. По някога хората (може да е всеки един от нас), неосъзнаващи волята на Господа, могат да навлязат с техните действия (операцията) в изцелителните Му планове. По този начин стават напълно сътрудници на Господа. Негов сътрудник може да се стане не само чрез действия, но и чрез молитви и страдания. Отец Пио е мистик, той е влюбен в Господа. “Страданието -както той е писал - е най силното изпитание на любовта”. Той приема страданието във всичките му форми и без мярка, защото знае, че по този начин сътрудничи на Господа. Той знае, че участва в неразбираем, недостижим, безконечен проект и чувства цялата отговорност за това. Неговите думи - особено когато става въпрос за понасяне на страдания - са като шпори, но нежни, смели и неотстъпчиви. Винаги предава спокойствие и смелост,

сигурност и решителност. Днес бихме му определили качеството на добър треньор, способен да води своите от победа към победа!

↑
Отец Пио →

Върнали се в Божия Дом

06 юли 2011

Иван Михайлов Месечов

11 август 2011

Мария Борисова Христова

От Втория Ватикански Събор,
Документ: *Gaudium et spes* - Радост и Надежда

**Въплътеното Слово
и човешката солидарност**

32. Както Бог сътвори хората не за да живеят индивидуалистично, а за да се обединят в общество, така и “пожела да освети и спаси хората не поотделно и без връзка помежду им, а като създаде от тях на-род, който да Го познае в истината и свято да Му служи”. От самото начало на историята за спасението Той самият избра хората не само като индивиди, но и като членове на някаква общност. И действително, като им разкри Своя замисъл, Бог нарече тези избраници “Свой народ” (Изход 3,7-12), с който склучи след това Завета на Синайската планина.

Този общностен характер се усъвършенства и изпълнява от делото на Исус Христос. Самото Въплътено слово поиска да участва в човешкото съжителство. То присъства на сватбата в Кана, влезе в дома на Закхей, храни се с митарите и с грешниците. То откри любовта на Отца и изключителното призвание на хората, като се позова на най-обикновените страни от социалния живот и използва езика и образите на всекидневния живот. Освети човешките връзки, преди всичко семейните, от които произхождат социалните взаимоотношения, като нарочно ги подчини на законите на своето отечество. Пожела да води живота на труженик от Своето време и област. В проповядването Си изрично нареди на Божиите синове да се отнасят един към друг като братя. В молитвата си поиска всичките Му ученици да станат “едно”. И като Изкупител на всички дори принесе самия Себе си за тях в смъртта. “Никой няма любов, по-голяма от тая положи душата си за своите приятели” (Йоан 15,13). Освен това нареди на апостолите да благовестят евангелското послание на всички хора, за да може човешкият род да стане Божие семейство, в което пълнотата на закона е любовта.

Първороден сред много братя, след смъртта и Възкресението Си Той установи чрез дара на Своя Дух сред всички онези, които Го приемат с вяра и любов, едно ново братско общение в Своето тяло, каквото е Църквата, където всички, членове едни на други, взаимно си служат според отредените им различни дарби.

Тази солидарност следва винаги да расте до деня, в който бъде завършена, когато всички спасени от благодатта хора като възлюбено от Бога и от Христос семейство съвършено ще прославят Бога.

Свети Павел от Кръста

Преди всичко препоръчвам старателно спазване на този пресвети спомен даден от Исус Христос на неговите ученици: “от това всички ще познаят, че вие сте мои ученици: ако се обичате един друг”. Ето, възлюбени мои братя, това е което желая с цялата си обич на моето горко сърце, за това малко стадо на Исус Христос.

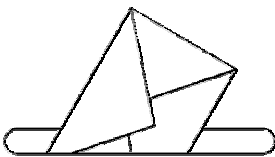
A handwritten signature in brown ink that reads "Paolo della Croce".

Храмов празник “Свети Павел от Кръста”

Тази година нашия храмов празник ще празнуваме в неделя 16 октомври, неделята най-близо до 19-ти, датата, на която се чества Свети Павел от Кръста според католическия календар.

Тази година Светата Евхаристия (от 10.00ч) ще бъде отслужена от нашия Епископ Петко, а проповедта ще бъде изнесена от свещеника пасионист от Франция, отец Жан-Клод Делион, който ще бъде в Русе с група от повече от 30 души, французи.

Свети Павле от Кръста, моли се за нас!

Сестра Терезита Пиччирилли

Как можем да намерим Бог

Един младеж отишъл при един духовен учител и му казал:

“Учителю, искам да намеря Бог”.

Учителят се усмихнал!

И тъй като било много топло, поканил младежа да го съпроводи да се изкъпе в реката.

Младежът се потопил и учителят също. После го настигнал и го хванал, държейки го със сила под водата.

Младежът се борил няколко мига, до когато учителят го оставил да излезе от водата.

После го попитал от какво изпитвал нужда най-много докато беше под водата.

“Въздух” отговорил младежът.

“Желаеш ли Бог, по същия начин?” - попитал го учителят -

“Ако ти го желаеш толкова, нищо не ти пречи да го намериш.

Но ако ти нямаш в себе си тази най-гореща нужда, твоите усилия и твоите книги няма да ти бъдат полезни за нищо.

Не би могъл да намериш вратата, ако не я желаеш като въздуха за да дишаш”.

Ние търсим ли Бог като въздуха?

Трябва да помним че само Бог дава въздуха на нашия живот!